

Y Kuşuğu Anneyim Ben!

Anneliğin Değil,
Süper Kahramanlığın
Kitabı!

Fazla Anne

SABIHA GÜRKAYNAK

tutukitap

İÇİNDEKİLER

Başlarken	11
#SONSUZŞÜKÜR	13
Neden Yazıyorum?	15
Ne Mutlu 70-80 Kuşağına!	20
'Fazla' Anneler Köyü.....	24
Bir 'Fazla' Bebeğin Annesi Olmak	27
#fazlaanne	33
#GebeKafası	35
'O' Geliyorsa	37
"Eyvah, Hamileyim!"	39
Gebedir, Ne Yapsa Yeridir!	42
Gebelik: Anneliğin "Tükürme" Evresi.....	46
Kız mı, Erkek mi?	48
Yeni Doğan İhtiyaç Listesi	50
#LohusaKafası.....	53
Doğum 'Mucize'si.....	55
Lohusa Ziyaretine Giderken Bilmeniz Gereken 10 Şey	59
Lohusa Depresyonu	63
Anneliğin Fetret Devri: Kolik!	67
#AnneKafası.....	71
"Oğlum, Beni Affet!"	73
#annekafası	75
Üşüdüm, Üstümü Örtsene Anne!	77
Y Kuşağı Anneler.....	79
Saçını Süpürge Etmek OUT, Kırıklarını Aldırmak IN	82

Kariyer Planlama.....	84
Boşuna mı Okudum?	86
“Sen Benim Neler Çektiğimi Nereden Bileceksin ki?” ya da “Ben Senin Neler Çektiğini Nereden Bileceğim ki?”	89
Anneler Ne İster?	94
“Geri Ödenmeyecek Kadar” Vermek.....	96
‘Çocuklu Ben’den ‘Çocuksuz Ben’e Mektup.....	99
İçime Annem Kaçmış!.....	102
Filtreli Instagram ve Onun Sahte Yüzleri	105
Daha Adil Bir Dünya İçin.....	107
İğneyi de Çuvaldızı da Kendime	110
30 Yaşımdan 20 Yaşıma Mektup	112
30 Yaşımdan 40 Yaşıma Mektup.....	115
Bahar Temizliği.....	118
Anneler Günü İsteklerim	122
Sen Yoluna, “O” Yoluna!.....	124
İtinayla Çocuğun Ruhuna Nasıl Tecavüz Edilir?	126
Google’dan Çocuk Büyütmek.....	129
Çocuk Gibi Çocuk.....	131
Erkek Erkeğe	134
#AnneOluncaÖzledim	137
Biz Büyüdük (de mi) Kirlendi Dünya(?)	139
Çitin Üzerinde Oturan Kadın	142
Mesleği: Ev Hanımı(!).....	144
Oğlum (Beni) Büyü(tü)erken	146
“-miş gibi”	148
(Bize Her Gün) Anneler Günü.....	150
Oğluma... -1-	152
Annelik = Delilik.....	154
Yavaş!.....	156
#YavaşHayat	158
İstanbul’da Kimim Var?	160

Cankomşu.....	163
Öğleden, Sonradan	165
Birbirimizi Biliriz	167
Kolay Çocuğun Annesine Mektup.....	170
Sistem Hatası	174
"Gölge Etme, Başka İhsan İstemez!"	178
Oğluma... -2-	181
Ben Bir #fazlaanne'yim... ..	184
Oğluma... -3-	186
Hadi İnşallah!	188
Teşekkürler Oğlum!	191
#ÇocukluHayat	193
"Annesiii, Seni İstiyoor!"	195
Anneleri Çileden Çıkarma Kılavuzu	197
Beyaz Atlı 'BABA'	200
Boşanmış Ailenin Çocuğu Olmak... ..	202
Uçak, Babama Selam Söyle!	205
Boşan-a-mamış Ailenin Çocuğu Olmak	207
Bugünlerde #babaolmak.....	209
El Âlem Ne Der?	211
Evliliğin Çocukla İmtihanı.....	213
"O" Biçim Bir Ev.....	216
Yalnızlık Ömür Boyu.....	219
Geniş Zamanlar	221
Annenin Olmadığı Yerde Baba Abdurrahman Çelebi	223
#SosyalKaytarma (Social Loafing)	225
8.7.1981	227
#ÇokÇocukluHayat	231
#ÇokÇocukluHayat	233
Bitirirken.....	237

Başlamak...

Sıradan bir evlat olmadığımı düşünüyorum ya da ortalama bir eş; 'yaptığım' hiçbir şeyi öylesine yapmamışken ve 'olduğum' hiç kimseyi öylesine yaşatmamışken pek tabii olması gereken normal dozdaki 'fazla bir annelik'ti...

Ekim 2012'den sonra hayat benim için bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Halk arasında 'normal' kabul edilen hiçbir doğru benim annelik kitabıma yazılmayacaktı. Çünkü oğlum Ali Ömer, beni 'fazla annelik'le taçlandırmış nur topu gibi bir bebektir.

Bundan sonra hayatımın büyük çoğunluğu; anlamaya çalışmak, araştırmak, öğrenmek, sabretmek, yavaşlamak, sakinleşmek ve nefes almaktan ibaret olacaktı. Sonra bu fetret devrinin ardından tozlarımdan arınacak, yeni kapılar açıp yepyeni dünyalara yolculuk edecek ve paylaşmaya başlayacaktım.

Öyle kimse görsün, okusun diye değil. Sadece içimde duracağına orada, uzay boşluğunda dursun diye kelimelerimi savuracaktım

gökyüzüne, güneşli günlerde ve sanıldığından da uzun kör karanlık gecelerde...

Paylaştıkça, daha da önemlisi ürettikçe güçlenecek ve daha emin adımlarla ilerleyecektim anneliğin taşlı yollarında, elimden tutan tanıdığım ve tanımadığım tüm annelerle...

Kalıplara, öğretilenlere, geleneklere ve herkese inat başka bir annelik mümkün diyorum sana. Senin gibi, sana ait, seninle güzel ve sana özel bir annelik. 'Nasıl'ını senin bulacağın, her ilmeğini kendi ellerinle dokuyacağın bir hikâye.

Eğer bu kitap eline 'o'ndan önce geçtiyse şayet, çok şey ifade etmeyebilir. Ama şiddetle tavsiye, bir de 'o'ndan sonra okuyasın, eminim daha iyi gelecektir!

Sevgilerimle,

Sabiha
9 Şubat 2015
Konstantin - Cezayir

*"İyi ki geçiyorsun zaman,
Ya acının en derinine işlediği bir anda donsaydın?"*

Hz. Mevlânâ (k.s)

Neden Yazıyorum?

Bu annelik yoluna girerken olayların böyle gelişeceği aklıma bile gelmezdi aslında.

Ali Ömer'in ortalama bir bebekten daha farklı olduğunu anladığım andan itibaren büyük bir arayışa girmiştım. Benim gibi birinin karşısına çıkıp da aynı şeyleri yaşadığını bana söylemesine deliler gibi ihtiyacım vardı. Çünkü görünen oydu ki ben zor bir bebeğin annesiydim ve etrafımda benim çocuğuma benzeyen bir çocuğu olan herhangi bir arkadaşım yoktu. Herkesin bebeği beslenip uyuyor, genel itibarıyla günlerini daha huzurlu ve sakin bir şekilde geçiriyordu. Onların anneleri benim gibi uykusuzluktan bitap, sinir yumağı ve bakımsız bir kadın olarak görünmüyorlardı, anneliğin keyfine varabiliyorlardı. En azından dışarıdan öyle görünüyordu.

Ya ben? Henüz kendi hikâyemin kahramanı olmayı becerememiş, yeniden doğduğum 'annelik diyarı'na adımı aşırı yorgunluk ve uykusuzlukla altın harflerle yazdırmıştım çoktan. Dışarıdan bakıldığında doğduğuna doğuracağına bin pişman olmuş bir kadın gibi gözüküyordum kuvvetle muhtemel. Sarsılmıştım. Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı çok acil, yaşadıklarımı yaşayan başka bir anneye...

"Ben de gece yirmi kere falan uyanıyorum, gündüzleri de uyuduğumuz söylenemez... Evet, benim bebeğim de uyumadığı ve emmediği sürece büyük ihtimalle ağlıyor oluyor ve evet ben de elimden geleni yapıyorum ama sanırım bu anneliği beceremiyorum. Uzun zaman hata bende diye düşün(dürül)düm ama sonradan da anladım ki ortada bir suçlu yok, sadece ben böyle bir anneyim işte, o da böyle bir bebek. Sebebi bilinmese de bazı bebekler doğdukları andan itibaren daha zor olabiliyor. Aslında senin sütün yetiyor, bebeğine fevkalade iyi bakıyorsun ama işte o bir türlü huzuru bulamıyor yeni geldiği bu dünyada. O yüzden uyuyamıyor, sürekli emmek istiyor, sürekli sarmalanmak, kucaklanmak istiyor. Sen sakın ol, her şey geçecek. Moralini yüksek tut, tek ihtiyacın olan bu. Bebeğini kimseyle kıyas etme ve iç sesine güven. O sana doğru yolu gösterecektir." deseydi birisi gelip... Ah keşke! Bu konuşma maalesef hiç yaşanmadı. Ben bunları bilfiil araştırdım, okuyup kendim öğrendim ve sonunda kendi kendimi telkin etmeye başladım. Kendimi ayakta tutmak için bulabildiğim ilk çare bu olmuştu...

Sonra da yazmaya başladım. Yazmak, rahatlamak için en iyi yöntemlerden biriydi. Kendi kendime mektuplar yazmaya başladım. Bunu bir rutine dönüştürdüm ve dedim ki: "Her gün bir seans içimi dökmeli ve sakinleşmeliyim." Neden mi? Çünkü yarın yeniden dolabilmek ve ona sil baştan iyi bir anne olabilmek için boşaltmam lazımdı içimde biriktirdiklerimi...

Ben de insandım, yürek sınırları çizili herhangi bir kuldum. Kendime ve herkese rağmen annelik yaparken belirli bir yerden sonrasını hepimiz gibi ben de kaldıramıyordum. Sonra kendimi aslında **hiçbir zekâ ve/ya sağlık sorunu olmayan ve hatta muhakkak ki mükemmel güzellikte yaratılmış** evladımla ilgili isyan ederken buluyordum. Çünkü dün, bugün için gereken derin nefesi alamamıştım. Soluklanamamıştım. Bir önceki günün karmaşasından sıyrılamamıştım. O yüzden an'da kalmayı beceremiyor ve gelmiş geçmiş için içine katıp -ortada elle tutulur hiçbir şey yokken- aslında kendi kendimi zıvanadan çıkarıyordum. Sonra sonsuz bir pişmanlık beli-

riyordu içimde, kendi elimle büyüttüğüm sözde 'derdime' çareler bulamıyordum.

Sonra gel zaman git zaman anneliğin fiziksel olarak en zor olan günleri, yerini yavaş yavaş duygusal zorluk dönemine bıraktıkça da anlamaya başladım ki birçok şeye sebep kendi içimdeki çocuğu aslında. Boşuna 'Çocukluğunuza inelim.' demiyordu bu işi bilenler... İçimdeki kalbi kırılmış ve kenara itilmiş o kız artık tüm sahneyi ele geçirmiş, tek perdelik bir oyunu -tek başına dev kadro şeklinde- icra ediyordu. Yapılması gereken şey belliydi; en acilinden önce kendimi iyileştirmek...

Kendi içimdeki çocuğu özgür bırakmak; kaygılarından, utançlarından, üzüntülerinden ve hayal kırıklıklarından arındırmak şarttı.

Çünkü kendi çocuğumun kalbine giden yol, benim can kırıklı hayat yolumdan geçiyordu ve aslında bu derdi benden iyi de kimse bilmiyordu.

Çünkü benim hayatım bir taneydi ve onu sadece ben yaşamış, bugünlere getirmiştım.

Herkesle yarım kalan hesaplarımı göreceğ ve kendi kendime iyi gelecektim.

Daha huzurlu ve daha mutlu bir anne olacaktım.

Kararlıydım.

Bunu da yazarak yapacaktım.

Çünkü iyileşmenin başka türlüünü bilmiyordum.

Yazdıklarımın kimini yayınlayacak, kimini gerçekten içimdeki çocuğa saklayacaktım ama her gün yazacaktım. İster bir sayfa ister bir satır olsun yazacaktım.

Ve yazdım da...

Satırlar ve sayfalar dolusu yazdım.

Bazen karaladım ve sonra gözyaşlarımı da içine saklayarak yırtıp attım kâğıtları. Bazen de sakladım ibret olsun diye belki. Belki de gören, okuyan uzaktaki bir kalbi iyileştirmeye de kelimelerimin gücü yeter diye...

Diyeceğim o ki yazdıklarım ve gökyüzüne savurduklarım ağır hüznün içerebilirse de çoğu zaman, her kadın doğuştan bilir ki annelik kadar özel bir his yoktur şu âlem üzerinde. Yani ne kadar zor şartlarda yapılırsa yapılsın, annelik bir kadının başına gelen en güzel şeylerden biridir kuvvetle muhtemel. Şimdi ben bunu sayfalar dolusu yazsam ne fayda? Anlatmam mümkün değil...

O hissi yazarak ifade edebilecek kadar 'yazan' olmadım ki ben daha...

Bendeniz naçizane anneliğimin zorluklarını ve anneliğe dair zorlaştırdıklarımı yazdım daha çok, çünkü aslında bana böylesi iyi geldi... İtiraf ediyorum.

İşte şifa bazen acı ilaçlardan gelir ya insana, o hesap. Tatlı ilaçlar beni kesmedi.

Çivi çiviye söktü, beni öldürmeyen güçlendirdi yahut da yere düştüm, bir avuç toprak alıp kalktım... Siz nasıl isterseniz öyle deyin tüm bu olanlara. Ama bilin ki en zorlandığım zamanlarda ben hep inancıma sığındım. Onun beni seçip geldiğine, nefsimi terbiye için bir imtihan olarak gönderildiğine, eksiğiyle ve de fazlasıyla mucizenin ta kendisi olduğuna inandım. En yüksek tondan ağlayıp şikâyet ederken ve bazen kendimi el kadar bebeğime bağırırken bulduğumda bile, her dakika sessiz sessiz 'her zorlukla bir kolaylık olduğuna' inandım.

Ne zaman ki anneliği ve 'daha fazla ihtiyaç duyan' bebeğimi kendimi geliştirmek ve tanımak için bir fırsat olarak görmeye başladım, o zaman pembe renk daha çok boyar oldu günlerimi ve gecelerimi...

Yani uzun lafı kısası, bu kitapta anlatılan her şey gerçek bir hayat hikâyesinden ibarettir.

Benim hayatım, benim çocukluğum, benim çocuğum, benim anneliğim, benim hüznlerim ve hatalarımla bezeli sayfalardır bundan sonrakiler.

Bazen de sevinçlerim, mutluluklarım ve komikliklerim serpilmiştir aralara.

İşte hepsi bendir, beni anlatır, bana iyi gelir, beni iyi hissettirir.

Yazarım ben. Böyle yaşarım.

Yazmam nefes almamdır.

Hepsi bu kadardır.

Annelik elbette ki bu kitapta okuyacaklarınızdan ibaret değildir.

Ve keza kendi anneliğim dahi bu sayfalara sığdıramayacağım kadar uzun ve çoğu zaman bu satırlarda anlatılamayacak kadar eşsiz güzellikte anlarla dolu bir hikâyedir...

Yani birazdan okumaya başlayacaklarınızın bir kısmı 'o an'da sıcaklığına yazılmış sesli konuşmalar bütünüdür.

Diyeceğim o ki lütfen fazla ciddiye almayınız! :)

*"Gün güneşli, insanlar neşeli,
sen de gel oyna Susam Sokağı'nda,*

*Dostluk ve sevgi, sarıyor her yeri,
gel katıl bize, verelim el ele,*

*Sev dünyayı, açılır her kapı;
işte Susam Sokağı..."*

Ne Mutlu 70-80 Kuşağına!

30'lu yaşlarımızdayız hepimiz.

Anne olalı on yıldan az oldu.

Ne zaman büyüdük, anne olduk anlayamadık.

Yarış atı gibi ergenliğimiz, genç kızlığımız hep test çözmekle geçti.

En iyi notları biz aldık, en başarılı biz olduk.

En iyi okullarda okuduk ve şahane birer diplomanın sahibi olduk.

Sonra anne olduğumuz güne kadar yaptığımız her şeyi çok büyük bir başarı sandık.

Çünkü öyle sanmamız istendi.

En önemli şey, akıllı uslu olmaktı; küçük bir kızken de büyüyünce de bir şey değişmiyordu.

Akıllı uslu küçük kızlar derslerine çok çalışır ve hep başarılı olmak için çabalardı.

Arada Barbie evi için ağlayabilirlerdi ama 'çok uzatmasınlar' dı.

Çünkü akıllı uslu bir kız olmak bunu gerektirirdi.

Düzenli ve temiz olmaları, defterlerini ve kitaplarını gıcır gıcır muhafaza etmeleri de beklenmekteydi bu kızlardan.

Misafir gelince annelerine yardım etmeleri, sofraya toplamaları, süpürge tutmaları da gayet olağandı.

Çünkü aslında bunların hepsi annelerinin işiydi fakat zavallı annelerinin yardıma ihtiyacı vardı ve onlar annelerinin sağ kolu olmalıydı.

'Yeter ki babaları annelerine kızmasın'dı; zaten her şeyi yaparlardı.

'Aferin!'di onlara! Daim yıldızlı 'pekiyi'ydi karneleri.

Ne kadar da 'olgun' -yani hiç arıza çıkarmayan- çocuklardı. 'Maşallah'tı.

Annelerinin akıllı kızları, güzel kızları, prensesleri...(!)

Ama sonra bir bebek geldi, iki şaplak atıverdi o prensesin suratına ve dedi ki:

"Pişşt, akıllı uslu, güzel kız; kalk bakalım. Aslında mevzu biraz daha derin, gel ben sana anlatayım.

Sen bir ömür boyu hep tabağına koyulana yedin.

Hiç problem çıkarmadın.

Huysuz, mutsuz, sevimsiz ve şımarık bir kız olmadın.

Her şeyi olgunlukla karşıladın.

Anneni ve babanı hiç üzmedin.

Hep alttan aldın ve bazen kardeşinin altını almak bile sana kaldı.

Hiç kıskanmadın, öfkelenemedin ve kimseye karşı kötü bir düşünce beslemedin.

Sorun çıkmasın diye herkesi ve her şeyi idare ettin.

"Aman bir de bana üzülmesin annem." diye incecik düşüncelerin oldu.

Sessizce derine gömdüğün çocukluk telaşların ve isteklerin oldu bir de, kimsenin fark etmediği.

Şimdi sen bunların hepsini yaptın ya, çok sevilen ve daima takdir edilen kızı oldun ya ailenin...

Ne oldu biliyor musun?

Koca bir hiç!

Çünkü sen 'sen' olmadın ki hiç!

Sana bir resim çizdiler, sen de hiç taşırmadan en güzel şekilde boyadın.

Resmin fevkalade olmuşsa da aslında senin istediğin bu resmi boyamak değildi. Aslında sen resim yapmak da istemiyordun fakat sana soran olmadı.

Ama şimdi ben geldim.

Her şeyi değiştirmek için, sana yardım etmek için geldim.

Sil baştan o kızı çıkar dışarı da birlikte oynayalım, el ele büyüyelim.

Çocukluğun keyfine nasıl varılır gel de ben sana öğreteyim.

Sırf işine gelmediği için dakikalarca nasıl ağlanır öğren mesela, istemediğinde nasıl kocaman "Hayııııııı!" denir öğren ve bir de edebinle sinirlenmeyi öğrenmelisin bence.

Sinirlenip kocaman bağırabilmelisin mesela, içine damlamasına ve orada birikip seni çürütmesine izin vermemelisin.

Üzölmüşsen üzölmüş gibi yapmalısın küçük kız. Üzölmek zayıflık değildir, aksine bir kalp üzere yaşadığının belirtisidir ki bununla gurur duymalısın.

Yeri gelince, "Oynamıyorum ben, aldım topumu gidiyorum işte, hıh!" demelisin. Beş dakika sonra pişman olabilirsin ama hata yapma hakkını kullanmalısın küçük kız.

O güzel şarkının dediği gibi:

"Kendini kıvrımlarınla ve köşelerinle sevmelisin."

Sen kimsen o'sun, -mış gibi yaşamak zorunda olmamalısın.

Ve sen ağlasan da çok güzelsin ama dediklerimi yaptığında ne kadar mutlu bir kadın olacaksın, inan hiç bilmiyorsun..."

Y Kuşağı Anneyim Ben!

Fazla Anne SABİHA GÜRKAYNAK

Ben bu kitabı 'doğal doğum'la dünyaya getirdim.
Sadece 'anne sütü'yle besledim.

'Düşe kalka büyüttüm.'
Yaralarını 'öptüm, geçti'.

İnceli kalınlı motor kasları yanı sıra 'kalp kası' da
gelişsin diye AŞK'a düşürdüm sık sık.

Sonra 'göz yakmayan' şampuanla yıkadım,
temizledim.

Mis gibi koksun diye 'içimin yağı'ndan sürdürdüm.
'Organik' kıyafetler bulamadığımda ten elbiseme
sardım, sarmaladım.

Hormonsuz, GDO'suz coğrafyalarda büyütemesem de
kalp iklimimde filizlensin diye 'gönül bağı',
süper kahraman giysimden seralar kurdum.

Paketli gıdalardan uzak tuttuğum kadar paketli
insanlardan da uzak tutmaya çalıştım.

Tinime, tenime, kalbime iyi gelsin diye bin yaşadıysam
bir yazdım, gerisini 'imtihan kâğıdım'a sakladım.

Tüm 'o'ndan önceki hayatımın yükünü sırtımdan indirip
bu kitaba yükledim.

Oku bakalım, 'çocukluğun' kokacak mı?
Bana olduğu gibi sana da 'ilaç' olacak mı?

